

Ἡ Ρωμαϊκὴ Academie de Lincei προεκήρυξε δύο ἐπιστημονικὰ διαγωνίσματα, τὸ ἐν ἐπὶ ἀμοιβῇ 3,000 φράγκ. καὶ προθεσμίᾳ μέχρι τῆς 30. Ἀπριλίου 1888 „περὶ βιβλιογραφίας καὶ κριτικῆς ἐκτιμῆσεως πασῶν τῶν ἐν Ἰταλίᾳ κατὰ τὸν ἐνδέκατον καὶ δωδέκατον αἰῶνα δημοσιευθεισῶν λατινικῶν ποιήσεων“ τὸ ἕτερον μὲ γέρας 4,000 φράγκ. καὶ προθεσμίαν μέχρι τῆς 31. Δεκεμβρίου 1889 „περὶ τῆς χρονολογικῆς ἱστορίας τῆς Ἰταλίας ἀπὸ τῆς 16. μέχρι τῆς 18. ἑκατονταετηρίδος“.

Ἡ σαξονικὴ κυβέρνησις ἀνέγραψεν ἐφέτος 621,2 χιλ. δραχμῶν (= 50 χιλ. μαρκ.) πρὸς ὑποστήριξιν τῶν ἐν μικραῖς τοῦ κράτους πόλεσιν ἢ χωρίοις ἐγκατεστημένων ἰατρῶν, τῶν ὁποίων οἱ πλεῖστοι συνάδελφοι προτιμῶσι τὰς μεγαλοπόλεις, ἀποφεύγουσι δὲ τὰς οὐχὶ τόσον προσοδοφόρους ἐπαρχιακὰς θέσεις. Ἡ ἐπιχορηγήσις αὕτη ἐπροίκισε πολλὰ χωρία δι' εὐσυνειδήτων καὶ καλλίστων ἀσκληπιαδῶν, οἵτινες ἐφθόρουσαν πρότερον τὸν πλοῦτον τῶν ἐν ταῖς ἐξοχαῖς κτηνιάτρων, διότι ἔ χωρικός, καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Σαξονίᾳ, προκρίνει τῆς ἰδίας του υγιείας τὴν εὐεξίαν τῶν κτηνῶν, μετ' ὧν συνεργαζόμενος πορίζεται τὰ τοῦ βίου.

Ὁ ἐξοστρακισμὸς τῶν ξένων λέξεων ἐκ τῆς γερμανικῆς γλώσσης ἐπιδικάζεται πανταχοῦ καὶ πάντοτε. Οὕτω παρετηρήθη, ὅτι ἐν τῷ ἐφετινῷ βασιλικῷ λόγῳ, ὅστις ἐξεφωνήθη κατὰ τὴν ἐναρξίν τῆς σαξονικῆς βουλῆς, μεταξὺ 816 λέξεων οὐδεμίαν ξένην ἐξεστομίσθη λέξις. Τὸ κατ' ὄρθωμα τοῦτο ἐξαίρεται ἐπὶ τῶν σοβαρωτέρων τοῦ τύπου ὀργάνων, δύναται δὲ πᾶς τις νὰ λάβῃ ἔννοιαν αὐτοῦ παραβάλλον τὸν σαξονικὸν λόγον πρὸς ὁμοίους τῶν ἄλλων τῆς Γερμανίας βουλῶν.

Σπουδαῖον ἐπιστημονικὸν ἔργον δημοσιευθήσεται κατὰ τὸ προσεχὲς ἔτος ἐν Γερμανίᾳ διαπάναις πάντων ὁμοῦ τῶν γερμανικῶν κρατῶν, τῶν ὁποίων αἱ κυβερνήσεις ἐψήφισαν σημαγνικούς πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον πόρους. Πρόκειται δηλ. νὰ καταρτισθῇ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν δύο διακεκριμένων ἐπιστημόνων, τοῦ ἐκ Καρλσρούης Ἀρχιτέκτονος Honfell, ἀναλαβόντος τὸ τεχνολογικὸν τοῦ βιβλίου μέρος, καὶ τοῦ ἐν Φραϊβούργῳ Καθηγητοῦ Neumann, ἐπεξεργασθέντος τὸ γεωγραφικόν, λεπτομερῆς „Γεωγραφικὴ περιγραφή τοῦ Ρήνου“ κατὰ τὰς μεσημβρινωτέρας μάλιστα διακλαδώσεις τοῦ ρεύματος. Ἡ ἐπιχειρήσις θεωρεῖται σκοπιμωτάτη, ὡς μέλλουσα νὰ προαγάγῃ τὴν γεωρικὴν καὶ γεωπονικὴν τῆς χώρας ἐπίδοσιν, μάλιστα δὲ νὰ διευκολύνῃ τὰ μέσα τῆς συγκοινωνίας κατὰ τὰ ἐπιφορτώτερα τῆς Γερμανίας σύνορα.

Ἐν τῇ Γαλλικῇ Ἀκαδημίᾳ ὁ Desjardins ἀνέγνω κατ' αὐτὰς μίαν ἐνδιαφέρουσαν πραγματείαν περὶ τοῦ σύριγγματος ἐν τοῖς θεάτροις. Ἐἶνε τῆς γαλλικῆς χάριτος καὶ εὐφυΐας χαρακτηριστικόν, οἱ σοβαρώτεροι ἀντιπρόσωποι τῆς ἐπιστήμης τοῦ ἔθνους ἐκείνου νὰ πραγματευόμεναι τοιαῦτα θέματα, καὶ αὐτοὶ δὲ οἱ Γερμανοὶ ὁμολογοῦσιν, ὅτι πρῶτοι οἱ Γάλλοι ἀνεύρουν καὶ ἐξετίμησαν ἐπιστημονικῶς τὴν ἀξίαν τοῦ ἀνεκδότου ἐν τῇ ἱστορίᾳ. Ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὸ ζήτημα εἶνε κυρίως τεχνολογικόν, αἱ συχναὶ δὲ ἱστορικαὶ μαρτυρίαι προσάγονται χάριν βεβαιώσεως καλλοιοτικῶν θεωρημάτων. Οὕτω ὁ Desjardins ἀπαφάνεται εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, ὅτι ἡ φιλοκαλία, ἡ καλαισθησία, καὶ ὅπως ἄλλως δύναται νὰ ὀνομασθῇ ἡ φιλοτεχνικὴ τοῦ ἀτόμου ἢ ὁλοκλήρου ἔθνους μάρφωσις, πρέπει νὰ μετρηταί, προκειμένου περὶ τῆς

σκηνῆς ἐν γένει, κατὰ τὸ ποσὸν τοῦ θορύβου, τὸν ὁποῖον κάμνει ὡς θεατῆς καὶ ἀκροατῆς πρὸς ἔκφρασιν τῆς ἐπιδοκιμασίας ἢ τῆς ἀποδοκιμασίας του. Ὡς ἐκ τούτου οὐδέποτε, λέγει, ἐν Γαλλίᾳ καταρβώθη νὰ καταρρηθῇ ἢ νὰ περιορισθῇ πῶς ἢ ἕξις τοῦ δημοσίου, ὅπως ἐκφράξῃ τὴν γνώμην του καθὼς θέλει περὶ τε τοῦ δραματικοῦ ἔργου καὶ τῆς παραστάσεως αὐτοῦ, χωρὶς νὰ δεσμευθῇ ἐκ τῆς προκαταλήψεως περὶ τοῦ μεγαλείου ἢ τῆς ἀσημῆτος τοῦ δραματούργου ἢ τοῦ ὑποκριτοῦ. Τὸ δικαίωμα τῆς ἀποδοκιμασίας ἐν τῷ θεάτρῳ ἔχει ἄλλως πᾶς, ὅστις κατὰ τὴν εἰσοδὸν αὐτοῦ ἐπλήρωσε καὶ ἔλαβε τὸ εἰσιτήριόν του, τοῦ δικαιοῦματος δὲ τούτου ἐπιποιῶντο χρῆσιν καὶ οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες καὶ οἱ Ρωμαῖοι, κατ' ἐξοχὴν μάλιστα οἱ πρῶτοι ὡς φιλοθεάμονες καὶ ἀπικτητικοί, καὶ αὐτοὶ δὲ οἱ βόρειοι τῆς Εὐρώπης λαοί, δὲν ἐδειλίωσαν νὰ ἐκφράζωσι κατὰ τὰς ἐτησίους ἐμπορικὰς πανηγύρεις, ὅτε παρίστων πλάνητες θίασοι ἐπὶ φορητῶν σκηνῶν διάφορα θεάματα, τὴν ἀποδοκιμασίαν των ἤμισα σεμνῶς καὶ μάλιστα ἀσεβῶς, διότι αὐτὰ τὰ πᾶθ' τοῦ Χριστοῦ ἦσαν ἀντικείμενα θεάματος.

Ἄλλὰ τὸ ἔθος τῆς συριστικῆς ἀποδοκιμασίας τῶν δραματούργων καὶ τῶν ἠθοποιῶν χρονολογεῖται ἐν Γαλλίᾳ ἀπὸ τῆς ἀμυγῆς ἀκριβοῦς τοῦ ἐθνικοῦ θεάτρου, δὲν εἶνε δὲ ἐπινοήσις τῶν κατωτέρων ἢ τῶν μέσων τῆς κοινωνίας τάξεων, ἀλλὰ τῶν ἀνωτάτων, αὐτῆς τῆς αὐλῆς. Λουδοβίκος ὁ XVI. δὲν καταρβώσεν ποτε νὰ κρατηθῇ καὶ ἤρῃσις νὰ συρίξῃ πρῶτος αὐτὴν τὴν σύζυγόν του ἀπὸ τοῦ βασιλικῷ θεωρείου, ὅτε αὕτη μικρὸν πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως ὑπεκρίθη ἐν τῷ θεάτρῳ τῆς Trianon τὸ πρωταγωνιστοῦν πρόσωπον τῆς κωμῆδος τοῦ Monsigny „Βασιλέως καὶ Ἐκμισθοῦ“. Αὐτὸς ὁ „θεῖος“ Τάλας ἐσυρίχθη ἄλλοτε, διότι θέλων νὰ παρουσιασθῇ ἐπὶ τῆς σκηνῆς ὡς γνήσιος Ρωμαῖος δὲν ἐφόρεσε περισκελίδα.

Ὁ Κορνήγιος καὶ πρότερον ὁ Φοντενέλλος ἔγειναν πολλάκις δύματα τῆς συριστικῆς τοῦ δημοσίου κριτικῆς, ἐθεώρουν δ' ἑαυτοὺς εὐτυχιστέρους τῶν προγενεστέρων ἀθλητῶν τῆς σκηνῆς, οἵτινες καὶ ἐλιθοβολήθησαν ποτε. Τὸ κανὸν εἶχε προγορηθῆναι τόσον κατὰ τὴν προπαρελδοῦσαν ἑκατονταετηρίδα, ὥστε, κατὰ τὰς ἐγγράφους μαρτυρίας τοῦ Desjardins, τῷ 1673 ὁ Διοικητῆς τῆς Ἀστυνομίας τῶν Παρισίων La Reynie κατήντησε νὰ προκηρῦξῃ, ὅτι διὰ θανάτου θὰ τιμωρηθῶσιν οἱ ἐκφράζοντες ἐν τοῖς θεάτροις τὴν καλλοιοτικὴν γνώμην των ταραχιδῶς. Τόσον ἀστοχος καὶ ὑπερβολικὴ ἐφάνη ἡ ἀπειλὴ αὕτη εἰς τὸ δημόσιον, ὥστε ἀμέσως μετὰ τὴν γνωστοποίησιν αὐτῆς ὑπερεπληροῦντο ἐπὶ μακρὸν τὰ θεάτρα θεατῶν, φιλοτιμουμένων νὰ ἐπιδεικνύωσι τὴν συριστικὴν δύναμίν των. Οὐδεὶς αὐτῶν, ἐννοεῖται, ἐκατομήθη, ἐδόθη ὅμως εἰς τοὺς διευθυντὰς τῶν θεάτρων τὸ δικαίωμα τῆς ἀποπομπῆς τῶν ταραξιδῶν. — Καὶ ὅμως εἰς οὐδὲν συνετέλεσαν πάντα ταῦτα τὰ μέτρα, καθιερωθῆ δ' ἔκτοτε καὶ θὰ μείνῃ εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα τὸ σύριγμα ὡς τὸ ἀνθρωπίνωτον μέσον τῆς ἀνθρωπίνης ἀποδοκιμασίας κατὰ μετρίων δραματούργων, κωμωδιοποιῶν καὶ ὑποκριτῶν.

Ἐν τέλει τῆς πραγματείας του ὁ Desjardins ὑπέδειξε καὶ μίαν ἐξαίρεσιν τοῦ τελευταίου τοῦτου κανόνος, ὅτι δηλ. μόνον ἐν Κίνα εἶνε ἄγνωστος ὁ ἐν θεάτροις συριγγμός. Ὁ ἐν Παρισίῳ παρεπιδημῶν κύριος Τσέγκκι-Γόγκ διεβεβαίωσε τὸν ἡμέτερον Ἀκαδημαϊκόν, ὅτι ἐν τῇ πατρίδι του τὸ τοιοῦτον θεωρεῖται ἀντιβαῖνον εἰς τὴν κοσμιότητα, ἢ ὁποία μόνον το χειροκρότημα ἐπιτρέπει. Εὐτυχεῖς, ἐπιλέγει ὁ ξήτωρ, οἱ ποιηταὶ καὶ οἱ ἠθοποιοὶ τοῦ Οὐρανίου Κράτους, ὡς ἀποτεινόμενοι πρὸς δημόσιον, ὅπου νὰ ἐπιδοκιμαζῇ μόνον ἡξέυρει.

BIBLIΟΘΗΚΗ.

— Ταμιεῖον τῶν τῆς Καινῆς Διαθήκης Λέξεων von D. C. Bruder. Ed. ster. IV auctior et emendatior, lectionibus Tregellesti atque Westcottii et Hortii locupletata. 2. und 3. Abtheilung. (S. 177—528.) Τιμ. 7 φράγκ.

— **Handbuch der classischen Alterthumswissenschaft** in systematischer Darstellung mit besonderer Rücksicht auf Geschichte und Methodik der einzelnen Disciplinen. In Verbindung mit Dr. Antenrieth, Professoren A. Bauer, Blass etc. herausgegeben von Prof. Dr. Iwan Müller. 6. und 7. Halbband. Τιμ. 17 φράγκ.

— **Griechische Götter und Heroen.** Eine Untersuchung ihres ursprünglichen Wesens mit Hilfe der vergleichenden Mythologie von Dr. Schroeder. I. Heft: Aphrodite, Eros und Hephaestos. (VII, 188 S.) Τιμ. 6 φράγκ.

— **Geschichte des Agathokles** von Prof. R. Schubert. Neu untersucht und nach den Quellen dargestellt. Τιμ. 7 φράγκ.

— **Xenophons Hellenika und die böotische Geschichtsüberlieferung** von Prof. Dr. E. von Stern. Eine historische Quellenstudie (III, 71 S.) Τιμ. 2 φράγκ.